

begravningstal.se

Kära Emma, kära Lena och Mats, kära Frida, kära vänner.

Vi samlas här för Jonte.

För Johan Mikael Bergström.

För skrattet som kom först och planeringen sen.

För blicken som hittade ljuset där andra såg vardag.

Vi lärde känna varandra i gymnasiet, med för många ackord och för få läxor.

Han var min vän, min bandkollega, min löparkompis.

Jonte hade det där sättet att kasta sig in i något nytt och få oss andra att våga följa efter.

Inte för att han sa åt oss — utan för att han visade hur det kunde vara.

Spontant. Generöst. Oräddhet utan att bli hård.

Uppvuxen i Uppsala, flyttade han till Stockholm för att plugga medieproduktion.

Det var logiskt.

Kameran blev hans sätt att prata när orden tog omvägar.

Som frilansfotograf och filmklippare såg han magin i det oansenliga:

ett fönster som immade igen i november, en hand som rörde vid en axel, ett skratt som aldrig hamnade i fokus men alltid i bild.

Han klippte inte bara film — han sydde ihop stunder till berättelser.

Vi spelade en gång på en liten sommarfestival.

Egen låt, skakiga händer, trehundra människor som mest kommit för att äta langos.

Mitt i andra refrängen började Jonte sjunga mjukare, nästan viska, och plötsligt sjöng alla med.

Det var inte show. Det var närvaro.

Han kunde det där: få en vanlig kväll att kännas som premiär.

Vi sprang också.

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

I gryningar där luften bet i kinderna och samtalen blev raka.

Han älskade att vända om när det gjorde ont, ta en extra backe, skratta åt att pulsen skenade.

”Våga misslyckas”, sa han, och menade faktiskt att försöket var värt mer än resultatet.

Det var hans kompass: vänskap, nyfikenhet, att resa sig igen.

Jonte älskade indiepop, fjäll som färgar strumpor grå av grus, och doften av kemikalier i mörkrummet.

Han tog med oss dit han gick, ofta med ett förslag som lät lite för stort — och blev precis lagom när han väl var där.

Man kommer sakna hans optimism.

De kreativa idéerna som verkade otänkbara på förmiddagen och helt rimliga på kvällen.

Framför allt hur han lät små ögonblick bli stora.

Han lämnar ett rum fyllt av kärlek: Emma.

Föräldrarna Lena och Mats.

Systemen Frida.

Och en lång rad vänner som hittade mod i hans sällskap.

Han ville att den här minnesstunden skulle vara ljus — med musik och ljusa kläder.

Det passar honom.

Och att vi hedrar honom genom att stötta Mind.

Det passar också honom.

Att göra något konkret av det som gör ont.

Sorgen är verklig.

Men mitt i den finns tacksamheten över 38 år med Jonte —

född den 22 oktober 1985 —

och alla dagar han förstörde utan att göra väsen av sig.

Så låt oss bära vidare det han gav oss:
stanna upp när ljuset faller fint på en köksbänk,
våga prova det som känns lite för stort,
skratta högt när det håller på att gå fel,
och ringa en vän innan vi tänker efter.

Tack, Jonte.

För låtarna, för stegen, för bilderna.

För att du gjorde plats för fler än dig själv i varje berättelse.

Detta tal skapades med begravningstal.se. Svara på några frågor och generera ditt eget personliga tal nu på begravningstal.se

Skapa ditt eget personliga tal på [begravningstal.se](https://www.begravningstal.se)